

[Grove]

må hele tiden udsætte det, for tager man en beslutning og der går 2 år med at planlægge, må man udsætte det igen, fordi man skal have de sidste tekniske landvindinger med. Her siger man: når man bygger en bro, har man ingen gavn af den, før den er færdig. Det er korrekt. Men fremskridtspartiet tror måske, man kan bygge den sidste del af broen først og få gavn af den og så bygge resten til sidst. Det er typisk fremskridtspolitik.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Jeg synes ikke, dette er stedet at diskutere hr. Glistrups besynderlige samfundsøkonomiske teorier og slet ikke ved denne lejlighed. Men lad os da bare holde den enkle ting fast, at i alle de beskæftigelsesprogrammer, som man har lagt frem ved de sidste valg, spillede bygningen af Storebæltsbroen en ganske afgørende rolle, og det har også samlet stemmer fra et flertal af vælgerbefolkningen. Når man så uden videre sætter en streg over det, handler man i hvert fald på tværs af det, som man havde fået tilslutning til af så stor en del af befolkningen.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Glistrup sagde i sit indlæg, at når fatter går på kro, så kan mutter ikke få råd til en symaskine. Det er et rammende sprog, og det er sådan set fuldstændig rigtigt. Når fatter går på kro, kan der ikke blive råd til en symaskine, hvad enten man låner i den lokale sparekasse eller man låner i udlandet. Det er simpelt hen det, der er problemet. Der er ikke råd til det i nogen af tilfældene, medens hr. Glistrup ligesom vil give det udseende af, at bare vi låner et andet sted end henne om hjørnet, kan der sagtens blive råd til det. Men lad den diskussion ligge.

Hr. Glistrup gjorde dog den fejl i hele sin argumentation, at han tilsyneladende gik ud fra, at der ikke var private firmaer involveret i den lovgivning, der ligger til grund for Storebæltbroen. Det tør dog nok siges. Hele opførelsesteknikken er netop efter tankegangen lagt i hænderne på private virksomheder.

Det er nu ikke så meget det, der bringer mig herop, for så var der også en række andre urimelige påstande, man kunne begynde

at tage sig af. Nej, det er en anden bemærkning i fremskridtspartiets forslag, jeg gerne vil tage op. Det står i forslaget, at man kan ikke leve med toldgrænsen over Store Bælt. Det er noget, jeg ved hr. Glensgård også har sagt ved mange lejligheder, at det kan vi ikke leve med, det er helt urimeligt. Ja men hvis ikke vi kan leve med en toldgrænse over Store Bælt, vil hr. Glistrup så ikke forklare mig, hvorledes den private virksomhed, som skal bygge denne bro, kan finansiere det? Hvor skal pengene komme fra? Skal virksomheden bare finansiere bygningen af broen uden at få nogen indtægter? For hvis virksomheden skal have indtægter, bliver der jo en toldgrænse. Jeg forstår simpelt hen ikke dette her. Der er faktisk hverken hoved eller hale på det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Min korte bemærkning må i hvert tilfælde blive så lang, som det kræves for at sætte både hoved og hale på hr. Niels Helveg Petersen.

I det øjeblik en privat skal bygge denne bro, bliver det selvfølgelig efter en aftale med staten, og ved denne aftale med staten kan det fastlægges, at der ikke kan opkræves bropenge efter forløbet af f.eks. 10, 20 eller 25 år. Så har vi toldgrænsen gennem Store Bælt fjernet efter en periode på 10, 20, 25 år, og det er det længste, vi kan komme i den retning, når vi skal tage hensyn til realiteterne.

Så sagde hr. Ib Nørlund, at i alle beskæftigelsesplaner op til valget var der taget hensyn til, at der skulle beskæftiges nogle ved en Storebæltsbro. Nej, ikke i fremskridtspartiets beskæftigelsesplaner. Vi påviste også op til valget, at det ville betyde en forøgelse af arbejdsløsheden at bygge en Storebæltsbro.

Endelig hævdede hr. Grove, at vi ikke tør bygge, fordi vi hele tiden skal vente på de sidste tekniske landvindinger. Vi turde godt bygge en Storebæltsbro, hvis landet havde været konsolideret til at gøre det, men først og fremmest i den konservative finansministers tid begyndte man at ødelægge dette lands økonomi, så vi ikke havde midlerne til at bygge den. Havde man sparet op i Poul Møllers finansministertid og under de finansministre, der fulgte efter Poul Møller, havde